

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Flores Directorii Inqvisitorvm

Bariola, Luigi

Mediolani, 1625

Consilivm Primvm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11434

CONSILIVM PRIMVM.

AN Confessarij Regulares approbati ab Ordinarijs locorum ad audiendas confessiones per annum tantum, anno elapso teneantur se iterum presentare pro confirmatione facultatis audiendi confessiones, vel potius attenda ipsa approbatione annuali possint audire confessiones, absque noua confirmatione &c.

ET primò loco dicendum videtur, quod non indigeant noua confirmatione, sed in vim approbationis ad annum sibi facte, possint Christifidelium confessiones audire.

Primò, quia Ordinarij locorum non possunt limitare iurisdictionem concessam à Papa. Syluest. ver. Confessor 2. quæst. 4. num. 5. Armilla verb. Absolutio num. 25. & cap. inferior. dist. 21. sed Regulares tamquam priuilegiati, non ab Episcopo, sed à Papa habent potestatem, & iurisdictionem audiendi confessiones. Iacobus de Graffijs in Appendice primi, & secundi tomi lib. 2. cap. 5. num. 15. in fine Henrici. in summa Theologiæ Moralis lib. 3. de pœnitentia cap. 6. num. 5. & 8. Aegidius Coninchus disp. de Ministro pœnitentiæ, dub. 6. num. 49. Franciscus Suarez de pœnitentia disp. 28. sect. 4. num. 22. & sect. 8. Gabriel Vasquez de pœnitentia quæst. 97. art. 3. dub. 3. num. 3. Emmanuel Rodriguez in expositione Bullæ Cruciatæ §. 9. num. 32. dub. 1.

dub. 1. Hyeronimus à Sorbo in Compendio Priuilegiorum Mendicantiũ verb. Absolutio quoad sæculares secundo circa finem annotationis. Ioannes Baptista Confectius in Compendio Priuilegiorum Mendicantium in summario materierum tit. 17. ca. 5. Bartholomæus Vgolinus de officio, & potestate Episcopi cap. 20. nu. 6. Ioannes de Cruce lib. 2. cap. 6. dub. 3. Ludouicus Beia par. 4. casuum &c. casu 10. ergo &c.

Secundò, quia approbatio facta ab Ordinarijs locorum reuocari non potest, nisi ob delictum, quia hoc est in odium, & iniuriam ipsius approbati Emmanuel Rodriquez in expositione Bullæ cruciatæ §. 9. cum alijs ibidem citatis. Emmanuel Sà in Aphorismis Confessariorum num. 4. Ioannes à Cruce lib. 2. cap. 6. dub. 3. Iacobus de Graffijs vbi supra, ita Confectius, & Coninchius. Suarez de pœnitentia. disp. 28. sect. 7. Reginaldus in sua Praxi Sacramenti Pœnitentiæ lib. 1. quæst. vltima. Rodriq. & Vgolinus locis citatis, ergo &c.

Tertiò, quia sacra Congregatio Concilij sess. 23. cap. 15. censuit Regulares ad audiendas in Ciuitate, & Diœcesi secularium confessiones semel ab Episcopo prauo examine approbatos, iterum ab eodem Episcopo non esse examinandos. Cœterum à successore posse vtique examinari iuxta Constitutionem Sanctæ memoriæ Pij V. Datam octauo Idibus Augusti, Pontificatus illius anno 6. quæ à Felicis Recordationis Gregorio XIII. non est reuocata per reductionem Priuilegiorum Regularium ad terminos Concilij Tridentini, ita attestante A. Cardinali Carafa, prout refert Stephanus Quaranta in summa Bullarij, verbo Confessor, fol. mihî 169. ergo cum semel Regulares Ordinarijs locorum

se præsentauerint, & ab eisdem audiendi confessiones facultatem obtinuerint, non poterunt iterum examinari, nec tenebuntur iterum se præsentare pro confirmatione facultatis obtentæ; quia quòd semel placuit, amplius displicere non debet, & eo magis, quoniam totum Ius, quod Ordinarijs competit supra Regulares approbandos ad confessiones audiendas, respicit tantum examen, respectu litteraturæ, & doctrinæ, quò peracto, & facultate confessiones audiendi obtenta, nihil Ordinarijs ipsis agendum superest cum Regularibus &c.

Quartò, quia in Clementina Dudum: de sepulturis, Clemens Quintus decernit, & statuit, quòd Ordinarijs recusantibus exhibere licentiam Regularibus audiendi Christifidelium confessiones, tunc intelligantur auctoritate Apostolica admissi, & approbati: Cum ergo Regulares Confessarij licentiam petierint, & obtinuerint audiendi confessiones ab Ordinarijs locorum, non tenentur singulo anno se præsentare pro confirmatione, quia Summus Pontifex hoc non dicit, sed tantum, vt petant; & ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus; ergo &c.

Quintò, quia ita sentiunt multi Doctores; nimirum Stephanus Quaranta in Summa Bullarj verbo Priuilegia Regularium. Ludouicus Miranda in Manuali prælatorum Regularium quæst. 45. artic. 10. Bartholomæus Vgolinus de officio, & potestate Episcopi cap. 20. de gubernat. Regularium. Ioannes Baptista Confectius in Compendio priuilegiorum Mendicantium tit. 17. cap. 4. in fine. Et Petrus Martir in Summario Constitutionum Prædicatorum par. 2. cap. 64. &c.

Sed his non obstantibus contraria opinio vti
verior,

verior, ita communior, & tutior semper habitam fuit, nimirum, ut Confessarij Regulares non possint anno elapso Christi fidelium confessiones audire, quin prius ab locorum Ordinarijs obtineant suae facultatis confirmationem, & ducor.

Primò, quia concessum ad tempus censetur prohibitum, & denegatum post dictum tempus. Ludovicius decisione 75. num. 1. & decis. 159. num. 3. & decis. 567. num. 1. Angel. consil. 138. in principio, quia semper limitata causa limitatum producit effectum, l. in agris ff. de acquir. rerum domin. Corneus in l. admonendi nu. 4. de iur. iur. Geminianus consil. 15. num. 18. Petrus de Ancharano cons. 70. num. 8. Bald. consil. 25. lib. 5. Bolognet. in additione consilij 5. Ioannis de Annania vers. plus dico. Bartol. & ceteri communiter in l. cœpta. quæst. 1. ff. Si cert. pet. vbi Angel. & Alexand. Bart. consil. 95. lib. 2. & Bald. consil. 277. lib. 1. & facit lex prima, & lex fin. C. si non à compet. iud. Bald. cons. 339. lib. 1. Riminald. consil. 494. numero 2. Surdus decis. 75. num. 1. & 5. cum sequentibus, vbi ampliativè loquitur, etiam si corrigeretur Ius commune, & ideo cessante licentia, cessat approbatio, & iurisdictio delegata: & ita docet Suarez tom. 4. de pœnitentia disp. 26. sect. 3. num. 2. & ratio est, quia licentia non excedit voluntatem concedentis; hinc potest imponere legem, quam vult. l. non quicquid ff. de iud.

Secundò, quia Ordinarijs locorum licet limitare facultatem audiendi confessiones Regularibus, prout docet expressè Vgolinus de officio, & potestate Episcopi parte 1. capit. 20. num. 6. vbi refert declarationem sacrae Congregationis. Emmanuel Rodriguez in summa parte 1. cap. 60. con-

clufione 4. Martinus Bonacina de Sacramentis difputat. 5. quæft. 7. puncto 4. §. 1. num. 7. Praxis Archiepifcopalis Neapolitana cap. 59. num. 15. & ibidem refert refcriptum Sacræ Congregationis Concilij Tridentini huius tenoris, videlicet. *Regulares poffe approbari ad tempus pro confeffionibus audiendis, quo elapfo indigent noua licentia.* Rodriquez quæftionum Regularium tom. 1. quæft. 59. art. 8. Suarez tomo 4. difp. 28. fect. 4. num. 22.

Tertiò, valdè vrget obseruantia præcipuè Mediolanenfis Diœcesis tot annorum fpatio confirmata, adeò patens, & manifesta, vt nulla egeat probatione: quæ fanè obseruantia; & acceptatio recipiendi fcilicet licentias limitatas, intelligitur cum fuis qualitatibus. Surdus confil. 150. num. 20. Suarez tom. 4. difp. 24. fect. 3. cap. 2. Gratianus Difceptationum Forenfium cap. 769. num. 25. communis autem obseruantia est optima rei interpret. Baldia l. 2. C. de fideicommissis libert. Menoch. confil. 32. num. 44. & 45. Socin. Sen. confil. 3. num. 4. & 5. Aretinus confil. 11. Menochius confil. 75. num. 56. & confil. 192. num. 12. Corneus confil. 93. num. 10. lib. 2. cap. cum dilectus, de confuetudine, vbi Butrius, & reliqui. Castren. confil. 347. lib. primo, Alexander confil. 5. num. 7. & 9. Si enim constat aliquid magis fuisse obseruatum attenditur illa maior obseruantia. Decianus confil. 12. num. 12. & confil. 215. Menochius dicto confil. 75. num. 76. & Decius confil. 441. num. 15. Menochius de arbitr. Iudic. casu 199. Quando vero super aliquo articulo contrariæ sunt Doctorum opiniones, illa amplectenda est, quæ fuit recepta à communi obseruantia, non obftante difpofitione Iuris communis. Latiffimè Cephalus confil. 220. nu. 31.

Quar-

Quartò, quia cum agitur de Sacramentorum administratione, & de proximi utilitate, illa opinio est præferenda, quæ magis certa, & tuta apparet. cap. vt animarum periculo, de Cõstitutionibus in 6. Vincentius Filiucius tom. 2. tractatu 21. cap. 4. nu. 138. 139. hic verò cum agatur, & de Sacramentorum administratione, & de utilitate proximi, fatendum est, Confessarios Regulares ad tempus approbatos noua indigere confirmatione, eo magis, quia in rebus ad factum pertinentibus certa, & tutior via semper est elligenda. Suarez tom. 4. disp. 26. sect. 8. num. 5. & deinceps, vbi tandem subiungit, Ego certè semper admonerem Ministros, vt cettiori via vterentur.

Quintò, quia absoluere à peccatis est actus iudicialius, per quem à Confessario tanquam à Iudice sententia profertur. Concilium Tridentinum sess. 14. cap. 6. hinc nullius est momenti absolutio, quàm Sacerdos profert in illum, in quem ordinariam, aut delegatam iurisdictionem non habet. Concilium Tridentinum sess. 14. cap. 7. Gaietanus tomo primo Opus. tractat. 3. quæst. vnica. Clementina prima de officio delegati. Adrianus 4. sent. de confessione, dubitat. 8. cap. Adijcimus, & cap. generaliter 15. quæst. 1. Martinus Nauarrus in Manuali cap. 4. num. 2. & cap. 1. num. 17. de pœnitentia, & in Manuali cap. 10. num. 1. Scholastici. 4. sent. lib. dist. 17. & cap. Omnis. de pœnitentijs, & remissionibus. cap. quem pœnitet de pœnitentia dist. 1. & cap. 2. de Constitutionibus in 6. Si ergo Confessarij Regulares non impetrata facultatis obtentæ confirmatione confessiones audirent, proculdubio absque auctoritate ordinaria, vel delegata sententiam proferrent in sibi non subditos, & hac ratio-

ne ex defectu iurisdictionis, absolutio nulla effect: id quod clarius apparebit ex solutionibus, & responsionibus ad obiecta contrarię opinionis in principio proposita.

Ad primum respondetur, negando quod Ordinarij locorum non possint limitare iurisdictionem concessam à Papa, quando tamen iurisdictione concessa est à Summo Pontifice, cum aliqua conditione, & limitatione, prout in hoc casu; siquidem concedit Papa, & habilitat omnes Regulares, ut possint se præsentare locorum Ordinarijs ad imperandam facultatem audiendi Christifidelium confessiones, sed conditiones addit, quibus id fieri possit, nimirum, ut hoc fiat de licentia, gratia, & beneplacito Ordinariorum, Clementina Dudum, de Sepulturis. Item quod nullo pacto confessiones audire possint, nisi prævio examine, si ita Episcopo videbitur. Ex Concilio Tridentino sess. 23. cap. 15. ergo facultas concessa Regularibus audiendi confessiones limitata est ad hic, & nunc beneplaciti, & consensus Ordinariorum: & in huius veritatis confirmationem extat Decretum sacrę Congregationis Cardinalium negotijs Episcoporum, & Regularium præpositæ sub die 2. Iulij 1587. tenoris ut infra.

Regulares qui ad confessiones audiendas idonei generaliter ab Ordinarijs, eorumque Examinatoribus reperi, & probati fuerint, generaliter quoque, & indistincte absque aliqua limitatione temporis, certorumque locorum, aut generis personarum admittantur in Diocesi propria. De cæteris verò qui non adeò idonei reperientur, si petierint se admitti arbitrio Ordinariorum relinquitur, ipsos cum limitata facultate, prout eisdem Ordinarijs magis expedire videbitur, probare, & admittere. Qui autem in domibus laicorum

Confessiones ex causa audierint, statim Parochum admonere
teneantur, & fidem auditæ confessionis Medico adueniente
relinquere.

F. Michel Bonellus Card. Alex.

Georgius Pallearius Secret.

Hæc ex Stephano Quaranta in summa Bullarij ver.
priuileg. Regulatium fol. mihi 385. & ex Ioanne
Baptista Confectio in Compendio priuilegiorum
Mendicantium parte 2. tit. 17. cap. 4. & cap. 5. vbi
docet Regulares per examen approbatos, nec plenè
idoneos repertos, posse ad libitum Ordinarij cum
aliqua limitatione loci, temporis, aut personæ
admitti, quo tempore lapso, per eundem Ordina-
rium à Confessarij munere suspendi posse, & con-
cessam licentiam reuocari, & ita ab officio suspen-
sos remanere, cum iam amplius minimè approba-
ti censeantur, ac sint, purificata conditione sub
qua approbati, & admissi fuerunt, & ita Regularis
limitatè, & sub conditione approbatus, ea adim-
pleta, aut expirata, idoneitatem perdidisse dicitur,
& tamquam suspensus inunus Confessarij, neque li-
citè, neque validè amplius exercere potest. (Ver-
ba sunt eiusdem Confectij.) Habent ergo Confessa-
rij Regulares iurisdictionem à Papa, hoc est, habi-
litationem, & facultatem se præsentandi Ordina-
rijs locorum, quamuis beneficium Parochiale non
habeant, & hoc ius tolli, restringi, vel limitari non
potest per locorum Ordinarios; approbationem
autem, & potestatem audiendi confessiones obti-
nere

nerere debent ab ipsis Ordinarijs. Suárez tom. 4. de
 disput. 28. sect. 4. num. 9. 10. 21. 22. qui ex Decreto
 Illustrissimorum Cardinalium possunt illam referre,
 gere, & limitare, prout sibi expedire videbitur, &
 ita intelligendi, & explicandi sunt Doctores, in pri-
 mo hoc obiecto citati, & producti.

Respondetur secundo, Regulares ab Ordinarijs
 approbantibus habere, & recipere iurisdictionem
 delegatam, prout colligitur ex Concilio Tridenti-
 no sess. 23. cap. 15. de Reformatione, & ita docent
 in puncto Gutierrez Canoniarum quaestionum lib.
 1. cap. 27. num. 28. Bonacina de Sacramentis disp.
 5. quaest. 7. puncto 4. §. 1. num. 9. 16. & 29. Rodri-
 quez Emmanuel quaestionum Regularium tom. 1.
 quaest. 59. artic. 8.

Respondetur tertio, quod quando Doctores di-
 cunt Regulares Cōfessarios habere iurisdictionem
 à Papa, loquuntur de Bulla Cruciatæ, hac est eo ip-
 so quod ab Ordinarijs locorum sunt approbati, ha-
 bent iurisdictionem à Papa, nimirum absoluendi à
 casibus Papalibus.

Respondetur quarto, approbationem importare
 concessionem iurisdictionis. Gutierrez Canon.
 quaest. libro 1. cap. 27. num. 29. Suarez tomo 4. de
 pœnitentia disputatione 28. sectione quarta, num.
 2. & 3.

Ad secundum respondetur suspensionem, seu pri-
 vationem audiendi confessiones, esse quidem in
 iniuriam, & in odium ipsius approbati, quando
 fieret contra approbatum simpliciter, absolute, &
 in genere, prout cauetur Decreto sacrae Congre-
 gationis Concilij Tridentini, quæ fieri non possunt,
 nisi ob delictum, & ex noua causa ad confes-
 siones pertinente, prout cantat Decretum Illu-
 stris-

Illustriſſimorum Cardinalium negotijs Episcoporum,
& Regularium præpoſitorum, 20. Nouembris 1615.
prout alias ab eadem ſacra Congregatione reſcri-
ptum fuit Epifcopo Derthonæ 29. Ianuarij 1585. Si
verò ſuſpenſio, aut priuatio fiat ex cauſa purificatæ
conditionis, videlicet, quia tempus Confeſſario
præfixum, & limitatum elapſum fuerit; tunc ipſa ſu-
ſpenſio nec fit in odium, nec in iniuriam approbati,
ſed bonis artibus, iure ita ſuadente, prout continetur
in Decreto Concilij Tridentini, ſuperius allegato,
& in his terminis loquuntur Doctores pro con-
traria ſententia citati.

Ad tertium reſpondetur, Decretum ſacrę Con-
gregationis Concilij allatum, fuiſſe per eodem Il-
luſtriſſimos Patres interpretatum, & declaratum,
nimirum prout fuit dictum in reſponſione ad pri-
mum, quod ſemel admiſſus, & approbatus ſemper
habetur pro admiſſo, & approbato viuente eodem
Epifcopo, quando tamen fuit approbatus ſimplici-
ter, & in genere: Si vero fuerit approbatus ad limi-
tatum tempus, tunc expirat approbatio, & ita in-
diget noua approbatione, ſeu confirmatione, &
ita ſcriptum reliquit etiam Oldradus conſil. 250.
Gratianus Diſceptationum Forenſium cap. 264. nu.
35. tomo 2.

Ad illud autem quod ſubiungitur, quod ſemel
placuit amplius diſplicere non debet. Cap. quod
ſemel de regulis iuris in ſexto. Reſpondetur id ha-
bere locum in approbatione ſimplici generali, &
absoluta, non autem in approbatione limitata ad
tempus, in qua reprobatio, elapſo tempore, eo ip-
ſo reſoluitur, & pro non conceſſa habetur: regula
autem non vindicat ſibi locum in habentibus trac-
tum ſucceſſiuum, in quibus potest ex noua cauſa re-
pro-

probari, & impugnari semel placitum, & approbatum: Butrius consil. 22. num. 3. præcipuè vero in illis quorum ars est periculosa, vt in Medico, & alijs consimilibus: hi enim approbati, possunt quoque reprobari ex legitima causa, l. 2. C. de profess. & Medic. lib. 10. vbi Bart. idem dicit de Doctore semel approbato, qui male legit scholaribus &c. Varius ergo id dici poterit de Confessario legente, & opem ferente animabus ipsis magno pretio, hoc est Christi sanguine, emptis, & redemptis &c.

Ad quartum respondetur, Clementinam, Dudum de Sepulturis fuisse correctam, & reuocatam per Concilium Tridentinum, ita Suarez tomo 4. disp. 28. sect. 5. num. 5. & 6.

Respondetur secundo, Clementinam esse conditionalem, videlicet, in casu requisitionis ipsorum Regularium, & recusationis Ordinariorum, Suarez loco mox citato, quod non contingit in Mediolanensi Archiepiscopatu, quoniam anno elapso statim confirmantur licentiæ, absque nouo examine, & absque dilatione.

Ad quintum respondetur, Doctores omnes in argumento citatos loqui de Confessarijs approbatis simpliciter, & in genere, iuxta Decreta sacrarum Congregationum de Vrbe, non autem de ijs, qui fuerunt admissi, & approbati ad annum tantum, & ad tempus limitatum. Vt autem veritas ista firmitus credatur ab ijs, qui contrarium, vel dixerunt, vel scripserunt, vel adhuc etiam fortassis firmiter credunt, placuit hic subnectere nonnulla Decreta Illustrissimorum DD. Cardinalium materiam hanc respicientia.

Primum, Regulares pro confessionibus audiendis non approbandi ad tempus, sed generaliter, & ab-

& absolute. Vicario Camerini 7. Martij 1585.
Idem Archiepiscopo Avinionensi 1593. 22. Augusti.

Idem Patriarchæ VENETO 15. Martij 1594. sed in hoc decreto additur, si tamen sint idonei admittantur, absque præfixione temporis.

Secundum, Regulares Confessarij ob Pœnitentium multitudinem approbati, possunt ad tempus, non obstantibus rescriptis 15. Martij 1594 Archiepiscopo Neapolitano, & 4. Julij eiusdem anni, & 7. Junij eiusdem anni Patriarchæ VENETIARVM.

Tertium, Confessarij Regulares approbati, possunt iterum examinari, & reijci, si reperiantur minus idonei. 7. Septembris 1594. Vicario Apostolico Ciuitatis Castellæ.

Quartum, Confessarij Regulares approbandi sunt generaliter absque limitatione loci, temporis, & personarum; verum si attenda inhabilitate petierint approbati, id fieri poterit ad tempus. 7. Septembris 1598. Episcopo Derthonæ &c. Et ita censeo de Iure dicendum, & sustinendum, saluo Sanctæ Romanæ Ecclesiæ infallibili iudicio, cui me ipsum, & scripta mea omnia ex toto corde subijcio &c.